

اللَّهُمَّ ارْحَمْنِي

سیرهٔ سیاسی حضرت امام خمینی علیه السلام

جلد دهم

اصل وحدت کلمه و
احتراز از تفرقه و تشتت

موسسه فرهنگی هنری قدر ولایت

سیرهٔ سیاسی حضرت امام خمینی علیه السلام

جلد دهم

اصل وحدت کلمه و احتراز از تفرقه و تشتت

گردآوری و تنظیم: مؤسسهٔ فرهنگی هنری قدر ولایت

ناشر: مؤسسهٔ فرهنگی هنری قدر ولایت

نوبت چاپ: اول ۱۳۸۹ شمارگان: دو هزار جلد

حروفچینی: ظریفیان لیتوگرافی: نیما چاپ: صاحب کوثر

شابک ۹۶۴-۷۲۹۲-??-? ISBN 964-7292-??-?

شابک دوره ۹۶۴-۷۲۹۲-??-? ISBN 964-7292-??-?

قیمت: ۱۲۰۰ تومان

تلفن توزیع: ۶۶۴۱۱۱۵۱-۶۶۴۶۹۵۸

فهرست مطالب

پیشگفتار.....	۷
فصل اول: ضرورت وحدت از دیدگاه اسلام.....	۹
۱ - اراده الهی در ایجاد وحدت.....	۱۱
۲ - اسلام عامل و ضامن وحدت.....	۲۲
فصل دوم: ضرورت وحدت در کشور.....	۲۹
۱ - اهمیّت وحدت کلمه.....	۳۱
۲ - وحدت و حفظ آن، تکلیف الهی و وظیفه شرعی.....	۴۰
۳ - ضرورت حفظ وحدت.....	۴۳
۴ - وحدت و اتّکال به خداوند، رمز پیروزی.....	۵۳
۵ - وحدت کلمه، سازنده کشور.....	۶۵
۶ - وحدت، عامل قطع‌کننده دست اجانب از کشور.....	۷۲
۷ - ادامه نهضت با وحدت.....	۷۸
۸ - وحدت در عمل نه فقط در حرف.....	۸۵

فصل سوم: ضرورت پرهیز از تفرقه در کشور ۹۱

۱ - اختلافات ناشی از هوای نفس ۹۳

۲ - پرهیز از تفرقه و اختلاف ۹۸

۳ - نقش استعمار در ایجاد تفرقه ۱۱۴

۴ - نقش عمال اجانب در ایجاد تفرقه ۱۲۳

۵ - اتحاد جهان اسلام ۱۲۹

فصل چهارم: مروری بر چند خاطره از حضرت امام خمینی علیه السلام ۱۳۷

با آمدن شما اختلاف رفع می‌شود ۱۳۹

عصبانیت امام از گفتار خلاف شوون درباره یک مرجع ۱۳۹

من به کسی اجازه اهانت به مرجع مسلمین را نمی‌دهم ۱۴۰

فکر از بین بردن تفرقه میان خود را کرده‌اید؟ ۱۴۱

تنها به فکر حفظ وحدت باشید ۱۴۱

تأکید بر وحدت حوزه ۱۴۲

این مسأله را به میان مردم نبرید ۱۴۲

بروید با هم تفاهم کنید ۱۴۳

راه خودتان را از مردم جدا نکنید ۱۴۳

از انتشار مطالب تفرقه‌انگیز خودداری کنید ۱۴۴

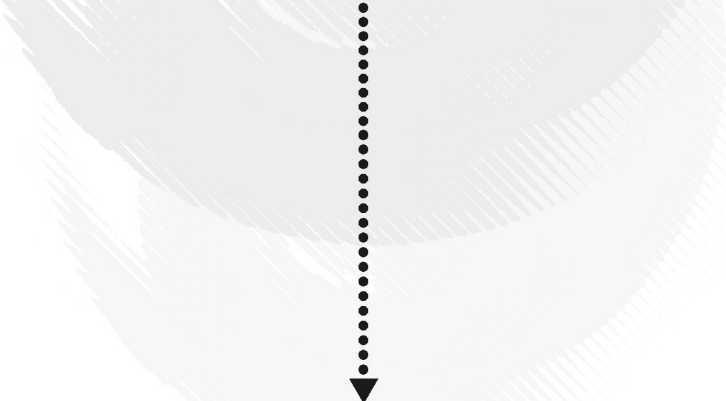
دولت تسلیم رأی مجلس باشد ۱۴۴

نباید حالت مقابله داشته باشد! ۱۴۴

مجموعه راهبردهای تصریحی ۱۴۷

مجموعه نکات استنباطی ۱۵۲

جمالات قصار ۱۵۷

پیشگفتار

شاید کمتر موردی باشد که امام خمینی به اندازه «وحدت کلمه» و «اجتناب از تفرقه» درباره آن تذکر، هشدار، نصیحت و تقاضا مطرح کرده باشند و این همه اصرار و تأکید بر آن نموده باشند. اصل وحدت کلمه و اجتناب از تفرقه جایگاه خاصی در سیره سیاسی امام دارد. با چنین «دید»ی است که بسیاری از موارد و مسائلی که به «نظر» بعضی از اشخاص، لازم به طرح و تعقیب بوده از نظر امام به دلیل خدشه وارد کردن به این اصل مهم مردود و مسکوت گذاشته شده است.

این اصل یک ریشهٔ مکتبی دارد که بار تجربهٔ تاریخی طولانی را همراه خود دارد. انبیا علیهم السلام و اولیاء خدا علیهم السلام همواره تلاش در اصلاح بین مؤمنین و تألیف قلوب آنان با محبت و رحمت داشته‌اند تا با وحدت آنان راه‌مچون صفی مرصوص درآوردند و از جانب دیگر، شیطان و دار و دسته‌اش همواره تلاش کرده‌اند که بین نیروهای باطل ایجاد هماهنگی مقطعی کنند و در بین مؤمنین ایجاد تفرقه و تشتت نمایند. هماهنگی مقطعی مطرح شد، چون باطل وحدت‌آفرین نیست لکن به دلیل اشتراک منافع در یک مقطعی برای مقابله با اسلام هماهنگی بین خودشان به وجود می‌آورند همان‌طور که قرآن کریم می‌فرماید:

تَحْسِبُهُمْ جَمِيعًا وَقُلُوبُهُمْ شَتَّىٰ. (۱)

پنداری که جمع و بیوسته‌اند با هم در حالی که دل‌هایشان پراکنده است.

در مقابل جناح و جبههٔ شیطان، قرآن کریم مؤمنان را به وحدت دعوت کرده و از اختلاف پرهیز می‌دهد:

وَ اطِيعُوا اللَّهَ وَ رَسُولَهُ وَ لَا تَنَازَعُوا فَمُتَشَلِّوًا وَ تَذَهَب رِيحِكُمْ وَ اصْبِر، ان الله مع الصابرين. (۲)

و اطاعت کنید خدا و رسولش و اختلاف و ستیزه با هم نکنید که هم سست می‌شوید و هم پیام و رنگ و بوی شما از بین می‌رود. صبر کنید، خداوند با صابران است.

خداوند در این آیه هم پس آمده‌ای اختلاف را بیان داشته و هم عامل مهم وحدت و عدم اختلاف، یعنی صبر

را.

این‌که در روایات وارد شده است و امام خمینی بارها به آن اشاره فرموده‌اند که: **یدالله مع الجماعة**: دست خدا با جماعت است. نشان می‌دهد که وحدت، نصرت و تأیید الهی را به همراه دارد و سنت الهی بر این است که هر گروهی بین خودشان وحدت و هم‌رنگی و یکدلی داشته و در صراط حق باشند، پیروزی آنان اصیل و ماندنی است و اگر باطل باشند پیروزی آنان زایل‌شدنی و صوری است.

حضرت علی علیه السلام بیش از هر عاملی، از تفرقهٔ پیروان خود در حق، ضربه دیده و فریادشان بلند بود که «دشمن

۱- سوره حشر: آیه ۱۴.

۲- سوره انفال: آیه ۴۵.

در باطل خود وحدت دارد و شما در حق خود متفرقید»، در خطبه بلند قاصعه آنچه از تفکر در احوال امتهای گذشته به دست می‌آید، ایشان وحدت را عامل عزت و جلب نعمتهای الهی و بازداشتن دشمنان، و تفرقه را شکننده پشت امتها، حریص‌کننده دشمنان به آنان، خوارکننده و از بین‌برنده نعمتهای الهی معرفی نموده و به صورت یک سنت الهی و تکوینی عنوان می‌فرمایند. قسمتی از این خطبه مهم چنین است:

«مردم! بترسید از دشواریهایی که با ملت‌هایی پیش از شما بر اثر کردارهای زشت و نکوهیده‌شان رسید. در حالات آنان در هنگام نیک و بد متذکر شوید. و بترسید از این‌که مانند آنان باشید. همین‌که در تفاوت بین دو حال آنان (عزت و ذلت) اندیشیده (و اسباب عزت و ذلتشان را یافتید) بگزینید هر کاری را که به آن ارجمند شدند و دشمنان به واسطه آن کار از ایشان دور گردیده و تندرستی در میانشان پایدار شده و نعمت برایشان فراوان گردید، کرامت و بزرگواری با ریسمائشان پیوند زد (می‌دانید این امور و پیشرفت‌ها در اثر چه چیزی برایشان پیدا شد؟) از پرهیز کردن از جدایی، و مهر ورزیدن و یکدیگر را به مهربانی با هم سفارش کردن. و دوری گزینیدن از هر کاری که فقرات پشت پیشینیان را درهم شکست و قدرشان را سست کرد (می‌دانید آنها از چه چیز خرد و نابود شدند؟) از کینه ورزیدن در دل‌ها، و بغض و دشمنی در سینه‌ها نسبت به یکدیگر، و پشت کردن اشخاص به هم و یاری نکردن دست‌ها از یکدیگر....

پس بنگرید چه‌سان (دارای همه چیز و همه‌گونه عزت و شوکتی) بودند هنگامی که جمعیتها گرد هم، و اندیشه‌ها با هم، و دل‌ها هماهنگ، و دست‌ها در پی یاری هم و تیغ‌ها (سلاح‌ها) پشتیبان، دیده‌ها نافذ و کنج‌ها (هوشیاری و درست‌نگری)، و عزم و اراده‌ها یکی بود....

بنگرید (چنین کسانی) کارشان به کجا انجامید هنگامی که (بیشان) جدایی افتاد، الفت به پراکندگی، و دل‌ها و حرف‌ها از هم دور و جدا، و به دستجات مختلفی تقسیم، و با پراکندگی با هم در حال جنگ شدند، خداوند (در اثر این تشمت و اختلاف) جامهٔ ارجمندی را از آنان برکنده، و فراوانی نعمتش را از ایشان برگرفت و برای پند پذیرندگان داستانها و اخبار آنان را در میانتان بر جای گذاشت.»^(۱)

در بخش دیگری از نهج البلاغه، حضرت امیر علیه السلام، به مسأله وحدت و اجتناب از تفرقه پرداخته‌اند که بیان مختصر و جامعی دارند و حیف است نقل نشود با نقل این حدیث به اهمیت مسأله بیشتر پی می‌بریم تا ان‌شاءالله بحث‌های بعدی با اهمیت بیشتری دنبال بشود.

فَإِنَّ يَدَ اللَّهِ عَلَى الْجَمَاعَةِ، وَ أَيْكُم وَ الْفُرْقَةَ، فَإِنَّ السَّادَّ مِنَ النَّاسِ لِلشَّيْطَانِ، كَمَا أَنَّ السَّادَّ مِنَ الْعَمِّ لِلذَّئِبِ.

پس بدرستی که دست خدا با جماعت است، بهره‌زید از جدایی و تفرقه، زیرا که شخص دور و جدا شده از مردم طعمه و گرفتار شیطان می‌شود، همان طوری که گوسفندی که از گله جدا می‌شود گرفتار و طعمهٔ گرگ می‌گردد.^(۲)

حضرت امام خمینی رحمته الله علیه، به دلیل همین اهمیت و و آثار وحدت در مقابل آن تفرقه است که وحدت را واجب و تفرقه را حرام و از گناهان غیرقابل بخشش می‌داند:

شما توجه داشته باشید که یک کلمه اختلاف‌آمیز از گناهان بزرگی است که مشکل است خدای تبارک و تعالی بپارزد. چه این کلمه صادر بشود از دشمنان ما، چه این کلمه صادر بشود از دوستان ما، چه از اشخاصی که ادعای قداست می‌کنند و چه از اشخاصی که این ادعا را ندارند. یک کلمه اختلاف‌انگیز در یک همچو موقعی که اسلام در معرض خطر کفر است، این از گناهانی است که نمی‌شود به این زودی از آن گذشت.^(۳)

مؤسسه فرهنگی هنری قدر ولایت

۱- نهج البلاغه، فیض الاسلام، خطبهٔ ۲۳۴، قاصعه.

۲- نهج البلاغه، خطبه ۱۲۷.

۳- صحیفه امام، ج ۲۰، ص ۲۵۲.